

[Holger Larsen.]

sige, at Kommunerne i Virkeligheden kommer i Besiddelse af flere Penge, som de kan bruge til Supplering eller til Brændsel, eller hvad de nu vil bruge dem til.

Jeg maa altsaa hævde, at under de nuværende Forhold er det Lovforslag, som vi er i Færd med at gennemføre, af overordentlig stor Betydning ogsaa for de gamle. Og hvis jeg saa ser paa, hvad der skal betales herfor, ja, saa synes jeg jo ikke, det er saa forfærdeligt. Sygekasserne vil i al Almindelighed kunne undgaa en Forhøjelse af deres Kontingent og vil endogsaa, hvis Tiderne bedrer sig, kunne gennemføre en Nedsættelse. Invalideforsikringskontingentet, som i Øjeblikket er 4 Kr. 44 Ø. plus noget højere Takster for dem, der ligger i højere Aldersklasser, hæves til 6 Kr., altsaa godt halvanden Kroner Penge. Invalidepræmierne skal i Fremtiden gradueres efter Indtægt. Det er naturligvis ikke noget Gode for dem, der tjener mange Penge. De bedst stillede af de gamle faar lidt mindre, jeg tænker paa dem, der i Stand til at vente, til de er 66—67—68 Aar; medens de hidtil er steget med 10—20—30 pCt., stiger de nu kun med 5—10—15 pCt.

Den halve Million Mennesker, der hidtil har haft Raad til at staa udenfor Forsikringen, tvinges nu ind som passive Medlemmer, tvinges til at være med til at bære Byrderne sammen med os andre. Jeg tænker jo ikke paa det lave Kontingent for selve den passive Medlemsret, men jeg tænker paa, at i samme Øjeblik de er blevet passive Medlemmer, skal de ogsaa svare deres Invalidekontingent. Arbejdsgiverne skal betale noget mere, idet deres Bidrag til Invalideforsikringen ogsaa stiger til 6 Kr.

Vi har maattet give Afkald paa det Tillæg, som der var Tale om, at de gamle skulde have ved 80 Aars Alderen. Jeg har naturligvis maattet gøre det med Beklagelse, men paa den anden Side finder jeg jo i det korresponderende Lovforslag om offentlig Forsorg en Paragraf, § 34, som giver Socialministeren og Aamtsraadene Ret til, dels for Byernes, dels for Landets Vedkommende i større Kommuner, at paabyde Opførelsen af Alderdomshjem. Derfor tror jeg, at man, selv om man maa beklage det, alligevel ikke skal være saa forfærdelig ked af, at man har maattet lade 80 Aars-Tillæget gaa ud. Det er naturligvis gaaet ud af økonomiske Grunde.

Alt i alt maa jeg altsaa sige, at ved at regulere indenfor selve Lovforslagets Rammer, ved at tage lidt fra de bedst stillede og give til de daarligst stillede, ved at tvinge

den Del af Samfundets Medlemmer, som ikke hidtil har haft Sans for, at de burde bære Byrderne sammen med den øvrige Del af Befolkningen, ind i Forsikringen, og ved at paalægge den øvrige Befolkning et mindre Invalidekontingent, er det lykkedes at opnaa de gode Resultater, som Lovforslaget er Udtryk for. Jeg vil paa det bedste paa Flertallets Vegne anbefale Forslaget til Vedtagelse her i det høje Ting.

Krag: Den ærede Ordfører for Udvalget har baade ved anden Behandling af Lovforslaget og nu ved tredje Behandling redegjort for en Række af de Ændringer, der gennemføres ved denne Lovgivning i Sammenligning med den hidtil bestaaende, og der er da for mig ikke Anledning til at gaa i Enkeltheder paa samme Maade som den ærede Ordfører. Derimod ønsker jeg at gøre nogle Bemærkninger af mere principiel Karakter med Hensyn til det, som jeg vil kalde den røde Traad i Lovforslaget, og det Fremskridt, som i mine og mit Partis Øjne er det betydningsfuldeste i denne Lovgivning.

Forslaget til Lov om Folkeforsikring bærer, som det nu foreligger, efter vor Opfattelse med langt større Ret Navnet Folkeforsikring, end Tilfældet var med det oprindelig af den højtærede Socialminister forelagte Lovforslag. Den principielle Opbygning har undergaaet en meget væsentlig Ændring under de nu afsluttede Forhandlinger, og jeg kan sige ogsaa ved den højtærede Ministers Initiativ; thi Forslagets Grundprincip er nu den for alle gældende tvungne Sygeforsikring og Invalideforsikring, som ogsaa betinger Retten til at opnaa Aldersrente. Enhver, der opfylder Betingelserne derfor, er nu berettiget til Sygeforsikring i en statsanerkendt Sygekasse eller i en statskontrolleret Sygeforening, og hvis han ikke gør Brug af denne Ret, er han i alt Fald forpligtet til at sikre sig Adgang til Sygeforsikring i en saadan Kasse eller Forening ved at indmelde sig som bidragydende Medlem for et aarligt Medlemsbidrag af 2 Kr. eller 2 Kr. 50 Ø., efter som vedkommende er under eller over 25 Aar. Samtidig dermed er han invalideforsikret og præmieforpligtet og berettiget til Aldersrente. Denne Forsikring omfatter alle Personer, der er fyldt 21 Aar, idet Indmeldelsen skal ske senest 3 Maaneder efter, at denne Alder er opnaaet.

Det er ganske vist en lidt forvreden Form, om jeg saa maa sige, som disse Bestemmelser har faaet i det foreliggende Lovforslag. Naa, i og for sig er det jo neppe